

Arrest

nr. 234 601 van 27 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE GROOTE
Weg naar As 173
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 oktober 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd op 17 oktober 2019 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 november 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2017 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 oktober 2019 verklaarde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2017 werd ingediend door :

*K., A. W. (R.R.: [...])
nationaliteit: Ethiopië
geboren te W. op [...]1984
adres: [...] HASSELT*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 16.03.2012 een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 02.05.2012 met een beslissing ‘weigering van inoverneming van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdleingezaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk één jaar en negen maanden voor de eerste en negen dagen voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij een gezin vormt met zijn partner, mevrouw G. A. A. (R.R.[...]) en zijn zoon G. A. N. (R.R. [...]) en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Allereerst stellen we vast dat de verwantschap tussen vader en zoon niet aangetoond wordt. Ter staving hiervan legt betrokkene namelijk de geboorteakte van zijn zoon voor, echter hierop wordt de vader niet vermeld. Het kind draagt dan ook de naam van de moeder. Betrokkene beweert dat dit komt omdat hij niet over de vereiste documenten beschikt om zijn zoon te erkennen. Echter, betrokkene toont dit niet aan en maakt dit op geen enkele wijze aannemelijk. Daarnaast legt betrokkene vijf foto's voor van zijn zoon waaruit de onbetwistbare fysieke gelijkenis en de liefdevolle band tussen vader en zoon zou moeten blijken. Echter, foto's kunnen geen verwantschap aantonen. Deze foto's tonen dan ook niet aan dat er sprake is van enige verwantschap tussen vader en zoon. De zes voorgelegde getuigenverklaringen kunnen dit evenmin. Een loutere verklaring is onvoldoende om te kunnen spreken van verwantschap. We stellen dus vast dat betrokkene de verwantschap niet aantoont. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM in dit kader. Wat betreft zijn partnerrelatie, het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de

betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij omwille van zijn functie als rechter nog steeds gezocht zou worden door de Ethiopische overheid waardoor hij niet veilig kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Ter staving hiervan legt betrokkene een arrestatiebevel voor met bijhorende vertaling waaruit zou moeten blijken dat hij gezocht werd omdat hij drie personen, kandidaten bij de toenmalige verkiezingen, heeft vrijgesproken. Betrokkene meent dat dit de waarachtigheid van zijn asielerklaringen aantoont en dat hij dus niet kan terug naar Ethiopië omdat artikel 3 EVRM geschonden zal worden. Echter, we stellen vast dat het louter voorleggen van één enkel stuk, zonder bijkomend bewijsmateriaal de geloofwaardigheid van betrokkene niet herstelt. Uit de beslissing van het CGVS d.d. 22.11.2011 blijkt dat: "(...) waarin u tegen het advies van D. S. in drie populaire leden van de oppositiebeweging M. F. vrijspak (...) kan worden opgemerkt dat hierover niets kan worden teruggevonden in de bronnen die door het commissariaat-generaal werden geraadpleegd." Betrokkene legt dus geen nieuw element voor maar bouwt verder op verklaringen die door het CGVS niet geloofwaardig werden geacht. Betrokkene voegt aldus geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds zijn asielerprocedure naar voren bracht en die niet werden weerhouden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om verblijfsmachtiging wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Volledigheidshalve merken we op dat het zeer vreemd is dat betrokkene geen nieuwe asielaanvraag indient gezien hij overtuigd is van de waarachtigheid van zijn asielerklaringen. Temeer daar zijn partner, mevrouw G. A. A. wél een tweede asielaanvraag indiende. Het voorgelegde arrestatiebevel, dat betrokkene niet voorlegde bij het CGVS, is onvoldoende om aan te tonen dat artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden bij een terugkeer. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Het louter voorleggen van één arrestatiebevel over een rechtzaak waaraan door het CGVS geen geloof werd gehecht, is onvoldoende. Het louter voorleggen van één arrestatiebevel is ruime onvoldoende om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zijn terugkeer zou indruisen tegen de belangen van zijn minderjarige zoon N., en dat het Kinderrechtenverdrag zal worden geschonden. Echter, we stellen vast dat betrokkene de verwantschap met zijn zoon niet aantoont, hij legt enkel vijf foto's voor uit 2017 en enkele getuigenverklaringen, dit is onvoldoende om te spreken van verwantschap. Het is aan betrokkene om de nodige stappen te zetten om zijn kind te erkennen en de verwantschap tussen hen beiden aan te tonen. Verder merken we op dat het minderjarige kind over verblijfsrecht in België beschikt en dus niet dient terug te keren naar Ethiopië. Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag in het algemeen. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn zoon niet kan terugkeren naar Ethiopië omdat België zijn enige thuisland is, omdat hij hier naar school gaat en geen banden meer heeft met Ethiopië. Echter, zijn

zoon beschikt over verblijfsrecht in België en dient dan ook niet terug te keren naar Ethiopië. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze elementen.

Betrokkene beroept zich daarnaast op het feit dat zijn partner, mevrouw G. A. A. (R.R.[...]) niet veilig kan terugkeren naar Ethiopië. Betrokkene verwijst hierbij naar de argumenten ontwikkeld in hoofde van zijn partner als medebewijs dat het voor hem niet veilig is om terug te keren naar Ethiopië. Echter, mevrouw G. beschikt over verblijfsrecht in België en dient aldus niet terug te keren naar Ethiopië. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze elementen.

Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Ethiopië (dat geen stabiel land zou zijn en dat de mensenrechten er niet worden gerespecteerd). Hij verwijst in dit kader naar het Country Report on Human Right Practices for 2016 en het Thematisch ambtsbericht Ogaden oktober 2015 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken. Echter, de verwijzing naar de algemene toestand in Ethiopië vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat de Belgische staat zelf gedurende zeven jaar geen enkele effectieve verwijderingsmaatregel heeft getroffen ten aanzien van betrokkene. Echter, we merken op dat het administratief geen enkel objectief bewijs van de aanwezigheid van betrokkene op het Belgische grondgebied bevat in de periode na het afsluiten van zijn tweede asielprocedure tot huidige aanvraag 9bis. Ook bij huidige aanvraag 9bis worden geen objectieve stukken voorgelegd die aantonen dat betrokkene zich op het Belgische grondgebied bevond. Zijn laatste asielaanvraag werd afgesloten op 02.05.2012 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Pas met huidige aanvraag 9bis, ingediend op 27.10.2017 onderneemt betrokkene een nieuwe poging om verblijfsmachtiging te bekomen. Kijken we echter naar het dossier van zijn partner en kind dan zien we verschillende pogingen om een verblijfsmachtiging te bekomen, een asielaanvraag, een aanvraag 9bis en een aanvraag 9ter, maar betrokkene maakt van geen enkele procedure deel uit. De aanvraag 9bis leidde tot een verblijfsmachtiging van mevrouw en haar zoon. Bij huidige aanvraag 9bis worden slechts zeer weinig stukken voorgelegd die betrekking hebben op het verblijf van betrokkene in België, met name zeven getuigenverklaringen, één deelattest d.d. 22.12.2011 Nederlandse taallessen, een attest van inburgering d.d. 04.01.2012 en een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie in het jaar 2011. De voorgelegde getuigenverklaringen kunnen niet weerhouden worden aangezien deze verklaringen niet gepaard gingen met bewijsstukken die de loutere beweringen ondersteunen en gezien het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld. Het is aan betrokkene om bewijzen te leveren die zijn beweringen kunnen staven. De loutere vermelding van betrokkene op de aanvragen tot verblijfsmachtiging van zijn partner volstaat niet als bewijs van daadwerkelijke aanwezigheid op het grondgebied. Betrokkene werd bijvoorbeeld niet vermeld op de woonstcontrole in het kader van de aanvraag 9bis van zijn partner. We stellen dus vast dat de bewering dat er gedurende zeven jaar geen enkele effectieve verwijderingsmaatregel heeft genomen ten aanzien van betrokkene niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid omdat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat hij in deze periode effectief op ononderbroken wijze op het Belgische grondgebied verbleven heeft. Betrokkene ondernam in deze periode geen enkele poging om een verblijfsmachtiging te bekomen en legt geen enkel objectief bewijs van aanwezigheid voor. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen fraude gepleegd heeft en geen gevaar of bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan zeven jaar op het Belgische grondgebied zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij zijn leven hier opgebouwd zou hebben, dat hij er alles aan gedaan zou hebben om zich te integreren, dat hij geïntegreerd zou zijn, dat hij Nederlands zou spreken en verstaan,

dat hij werk zou willen zoeken, dat hij potentieel zou hebben gezien zijn profiel/bekwaamheden om snel werk te vinden, dat hij hier een groot netwerk en vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat hij de steun zou hebben van talrijke mensen die vinden dat hij een verblijfsmachtiging verdient, dat hij één deelcertificaat Nederlandse taalles voorlegt evenals een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, zijn attest van inburgering en zeven getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 10 oktober 2019 nam de gemachtigde eveneens de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nummer RvV 239 895.

2. Over de rechtspleging

2.1. Synthesememorie

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Nieuw stuk gevoegd bij de synthesememorie

Het stuk 6, gevoegd bij de synthesememorie betreft het verslag van een verwantschapsonderzoek van 12 november 2019 van dr. E.J. waarin wordt beschreven dat bij verzoeker, zijn partner A.G.A. en het kind N.G.A. geboren op [...] 2011 wangslimvlies werd weggenomen teneinde een genetisch onderzoek te doen waarna hij besluit dat verzoeker de biologische vader is van N.G.A. "met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid". Daarbij zijn eveneens de biostatistische resultaten gevoegd waarin nogmaals staat dat met 99,9999999999994% het vaderschap is bewezen. Verzoeker voegt dit louter ter feitelijke info. De Raad oefent in deze procedure enkel een wettigheidscontrole uit en dient zich daarbij te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling ex tunc). Nu dit verslag nog niet was opgemaakt op het ogenblik van de bestreden beslissing en dus ook niet voorlag aan de gemachtigde, mag de Raad dit stuk niet in het beraad betrekken.

3. Onderzoek van het beroep

In de synthesememorie voert verzoeker in zijn eerste en enige middel de schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 3, 4 en 9 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 gepubliceerd in het Belgische Staatsblad op 17 januari 1992, (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij licht zijn middel toe als volgt.

"De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte...Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering...Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn. Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de wet)...De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2)... In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering

afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen.” (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,47-49)

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

“3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

- schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,50)

- schending van het redelijkheidsbeginsel

“Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen.” (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55)

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Artikel 3 van het EVRM: “[...]”

Artikel 22 van de Grondwet: “[...]”

Artikel 8 van het EVRM: “[...]”

Artikel 22bis van de Grondwet:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.”

Artikel 3 van het IVRK: “[...]”

Artikel 4 van het IVRK: “[...]”

Artikel 9 van het IVRK: “[...]”

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

De bestreden beslissing komt hierop neer dat de aanvraag die op datum van 27 oktober 2017 door verzoekende partij is ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard omwille van het door de verwerende partij vermeende oordeel dat “De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Verzoekende partij is van oordeel dat de door hem aangehaalde elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden door verzoekende partij in België en niet vanuit Ethiopië wordt gedaan. Verzoekende partij toont hieronder aan dat de door de verwerende partij in de bestreden beslissing weerhouden

overwegingen de bestreden beslissing op geen enkele manier op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige en redelijke wijze en met respect voor artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de hiervoor vermelde wettelijke bepalingen van de Grondwet, het IVRK en het EVRM kunnen schragen.

Op pagina 3 onderaan en pagina 4 van de nota geeft de verwerende partij een aantal theoretische beschouwingen weer over de motiveringsplicht. In de bestreden beslissing staan inderdaad de redenen weergegeven waarom de verwerende partij de aanvraag tot machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden ingediend door verzoekende partij op 27 oktober 2017 onontvankelijk verklaart. Verzoekende partij beweert ook niet - behalve op het punt van de bereidheid tot DNA-test waarop de bestreden beslissing geen antwoord biedt - dit niet te weten. Hetgeen verzoekende partij hoofdzakelijk stelt in dit kader, is dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, m.a.w. dat in het licht van de vermelde motieven de beslissing niet als redelijk voorkomt en dit is een schending zowel van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur als van artikel 3 van de voormelde Wet van 29 juli 1991. Verzoekende partij roept, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij op pagina 3 van de nota schrijft, niet de schending in van artikel 2 van de Wet van 29 juli 1992 en ook niet de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Verder stelt de verwerende partij op pagina 4 onderaan van de nota dat de verwerende partij in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 dat een gunst is, een zeer grote appreciatiebevoegdheid heeft. Ook dit wordt door verzoekende partij als such niet betwist. Dit betekent echter geen vrijbrief voor de verwerende partij om - zoals in casu hetgeen hieronder in concreto wordt aangetoond - een niet afdoend gemotiveerde, onzorgvuldige en onredelijke beslissing in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en met de hiervoor vermelde bepalingen van het EVRM, de Grondwet en het IVRK te nemen. Dit inroepen zoals verzoekende partij doet, betekent niet dat verzoekende partij, zoals de verwerende partij op pagina 4 onderaan en pagina 5 bovenaan van de nota beweert, vraagt dat de Raad zich in de plaats stelt van de beslissende overheid.

M.b.t. de overwegingen "Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 16.03.2012 een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 02.05.2012 met een beslissing 'weigering van inoverneming van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk één jaar en negen maanden voor de eerste en negen dagen voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)".

De overweging "Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België" ontbreekt elke pertinentie.

Immers, indien verzoekende partij niet meer in België zou zijn en/of over een verblijfsvergunning zou beschikken, had hij geen aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 moeten/kunnen indienen.

Indien deze overweging als steekhoudend zou worden beschouwd, wordt in se aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 het bestaansrecht ontzegd hetgeen uiteraard niet kan. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 bestaat tot op heden immers nog altijd en dient dan ook te worden onderzocht en beoordeeld vanuit het perspectief en op basis van overwegingen dat het zin en betekenis heeft.

Verzoekende partij heeft nergens in de aanvraag de duur van zijn asielprocedures aangehaald als argument om de verblijfsmachtiging te bekomen. De overwegingen "De duur van de procedures - namelijk één jaar en negen maanden voor de eerste en negen dagen voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)" zijn dan ook niet pertinent.

Voormelde overwegingen zijn derhalve niet afdoende gemotiveerd, niet zorgvuldig en niet redelijk en druisen in tegen de gelding en zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

De verwerende partij rept hierover met geen woord in de nota, een teken aan de wand dat de verwerende partij het eens is met hetgeen verzoekende partij desbetreffend stelt ?!

M.b.t. de overwegingen "Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij een gezin vormt met zijn partner, mevrouw G. A.A. (R.R.xxx) en zijn zoon G. A.N. (R.R. xxx) en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Allereerst stellen we vast dat de verwantschap tussen vader en zoon niet aangetoond wordt. Ter staving hiervan legt betrokkene namelijk de geboorteakte van zijn zoon voor, echter hierop wordt de vader niet vermeld. Het kind draagt dan ook de naam van de moeder.

Betrokkene beweert dat dit komt omdat hij niet over de vereiste documenten beschikt om zijn zoon te erkennen. Echter, betrokkene toont dit niet aan en maakt dit op geen enkele wijze aannemelijk. Daarnaast legt betrokkene vijf foto's voor van zijn zoon waaruit de onbetwistbare fysieke gelijkenis en de liefdevolle band tussen vader en zoon zou moeten blijken. Echter, foto's kunnen geen verwantschap aantonen. Deze foto's tonen dan ook niet aan dat er sprake is van enige verwantschap tussen vader en zoon. De zes voorgelegde getuigenverklaringen kunnen dit evenmin. Een loutere verklaring is onvoldoende om te kunnen spreken van verwantschap. We stellen dus vast dat betrokkene de verwantschap niet aantoont. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM in dit kader. Wat betreft zijn partnerrelatie, het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

In dit kader stelt de verwerende partij in eerste instantie dat er geen verwantschap wordt aangetoond tussen verzoekende partij en de minderjarige N. om vervolgens te besluiten dat er geen beroep kan worden gedaan op artikel 8 van het EVRM.

Desbetreffend heeft verzoekende partij in de aanvraag (stuk 3) het volgende uiteengezet:

"
[...]

Verzoekende partij blijft erbij dat het voormelde wel degelijk de verwantschap/het gezinsleven tussen hem en de minderjarige N. aantoont. Er is inderdaad geen geboorteakte waarop verzoekende partij vermeld is als zijnde de vader van de minderjarige N. doch de hiervoor vermelde bijgebrachte verklaringen en foto's tonen de verwantschap/gezinsleven tussen verzoekende partij en de minderjarige N. wel degelijk aan. Ten onrechte wordt dit niet aanvaard door de verwerende partij.

Verzoekende partij heeft het in de aanvraag uitdrukkelijk over een "feitelijk gezin" en legt in de aanvraag uit waarom het in casu (nog) geen gejuridiseerd gezin betreft. Zulks doet echter geen afbreuk aan het feit dat er in casu wel degelijk een gezinsleven bestaat en wordt aangetoond tussen verzoekende partij en de minderjarige N..

Artikel 8 van het EVRM betreft niet enkel gejuridiseerde vormen van gezinsleven doch behelst ook feitelijke vormen van gezinsleven hetgeen in casu zeer zeker voorhanden is, getuige hiervan de bijgebrachte foto's en verklaringen.

De overwegingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing betreffende verzoekende partij en de minderjarige N. die besluiten tot "We stellen dus vast dat betrokkene de verwantschap niet aantoot. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM in dit kader." zijn dan ook manifest onjuist aangezien deze uitgaan van een gejuridiseerd verwantschap/gezinsleven zonder oog te hebben voor het feit dat ook de facto gezinsleven - zoals in casu aangetoond - onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Doch er is meer, in de aanvraag heeft verzoekende partij uitdrukkelijk gesteld bereid te zijn een DNA-test te ondergaan. In de bestreden beslissing wordt hierover met geen woord gerept! Het is evident dat het antwoorden op de geuite bereidheid tot het ondergaan van een DNA-test essentieel is indien - zoals in de bestreden beslissing het geval is - de verwantschap tussen vader verzoekende partij en zijn minderjarig zoontje N./het gezinsleven tussen beide door de verwerende partij niet wordt aanvaard op basis van hetgeen is bijgebracht in de aanvraag en dat naar het oordeel van verzoekende partij de verwantschap tussen vader verzoekende partij en zijn minderjarig zoontje N./het gezinsleven tussen beide wél aantoot. Dit is niet, zoals op pagina 5 onderaan van de nota door de verwerende partij wordt geopperd, "De verweerder draait de rollen om" waarbij verzoekende partij ervan uitgaat dat met "De verweerder" verzoekende partij wordt bedoeld.

Op pagina 5 van de nota stelt de verwerende partij enerzijds dat "het is voor verwerende partij een raadsel in welk opzicht dit gegeven een impact op de bestreden beslissing kan hebben" en anderzijds geeft de verwerende partij aan dat verzoekende partij "dit desgewenst op eigen houtje kon en kan organiseren". Indien het toch geen impact kan hebben, is het niet pertinent te stellen dat verzoekende partij dit op eigen houtje kan organiseren. Wat er ook van zij en zonder afbreuk te doen aan hetgeen hierboven hierover is geargumenteed, is het resultaat van een DNA-test ondergaan door verzoekende partij, zijn partner mevrouw G. A.A. en hun minderjarig zoontje N. intussen bekend en dit is positief. (bijkomend stuk 6 louter ter feitelijke info: resultaat DNA-test het weze opgemerkt dat ondergetekende nog niet in het bezit was van dit document op moment van indiening van huidig beroep)

Vervolgens heeft de verwerende partij het over de relatie tussen verzoekende partij en zijn partner mevrouw G. A.A..

Voor zo ver verzoekende partij de bestreden beslissing op dit punt goed leest, erkent de verwerende partij dat er een gezinsleven is tussen verzoekende partij en mevrouw G. A.A. - dit wordt op pagina 6 bovenaan van de nota bevestigd - maar meent de verwerende partij dat artikel 8 van het EVRM toch niet geschonden is aangezien de vermeende verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een tijdelijke scheiding impliceert.

De verwerende partij overweegt dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide kan zijn om de nationale vreemdelingenreglementering niet te respecteren. De nota stelt op pagina 6 dat "Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007)."

Hetgeen de verwerende partij desbetreffend stelt, is volstrekt achterhaald nog daargelaten het gegeven dat er in casu ook geen rechtmatige toepassing is van de Vreemdelingenwet is aangezien artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 is geschonden alsook de hierboven vermelde andere bepalingen van Belgische wetgeving en beginselen van behoorlijk bestuur.

"Traditioneel stelden zowel de Raad van State als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een juiste of correcte of rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet (d.w.z. een beslissing genomen overeenkomstig de Vw.) automatisch beantwoordt aan een van de uitzonderingen van artikel 8, lid 2, dat dus de Vreemdelingenwet noodzakelijk een legitiem doel nastreeft voorgeschreven door lid 2. Aldus kan zulke beslissing niet in strijd zijn met dit artikel en bijgevolg geen schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Enkele jaren geleden heeft de Nederlandse kamer van de Raad van State deze al te simplistische redenering een halt toegeroepen door te stellen dat "artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het

grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst...". Sinds de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 volgt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze rechtspraak."

(DENYS, L., Handboek vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2019-2020, Orde van Vlaamse Balies i.s.m. Wolters Kluwer, 2019, 1289-1290)

Verzoekende partij is van oordeel dat artikel 8 van het EVRM inderdaad als hogere norm boven de nationale vreemdelingenreglementering primeert.

Artikel 8 E.V.R.M. heeft directe werking, is rechtstreeks toepasselijk in het intern Belgisch recht en is een bepaling van openbare orde.

Dit is o.m. bevestigd in volgende rechtspraak:

- Cass. AR C. 96.217.F, 19.09.1997, onuitg.

- R.v.St. nr. 38.739, 13.02.1992, Arr. R.v.St., 1992, z.p.

- R.v.St. nr. 29.009, 10.12.1987.

Verder klopt het automatisme dat de verwerende partij maakt tussen tijdelijke scheiding en dus geen schending van artikel 8 van het EVRM niet. Artikel 8 van het EVRM bepaalt nergens dat een tijdelijke scheiding er sowieso toe leidt dat artikel 8 van het EVRM niet kan geschonden zijn. Dit vooropstellen - zoals de verwerende partij doet - is iets toevoegen aan artikel 8 van het EVRM dat niet bepaald is.

Bovendien is deze vermeende tijdelijke scheiding louter hypothetisch. Wel integendeel, is de kans in casu zeer reëel dat, gelet op het arrestatiebevel lastens verzoekende partij (zie infra), de scheiding allesbehalve tijdelijk zal zijn. Het valt op dat de verwerende partij in de nota hierop niet nader ingaat.

Er is dus ten eerste wel degelijk sprake van een privé- en gezinsleven in België zowel met de partner van verzoekende partij mevrouw G. A.A. - dit wordt door de verwerende partij zelf erkend - als met de minderjarige N.

In tweede instantie kan niet worden ontkend dat dat de bestreden beslissing een inmenging is in het gezinsleven en privé-leven van verzoekende partij met zijn partner mevrouw G. A.A. en de minderjarige N. die beiden verblijfgerechtigd zijn in België en niet terug kunnen naar Ethiopië.

Vraag die zich vervolgens stelt is of dergelijke inmenging in het gezinsleven en privé-leven van verzoekende partij noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat enkel en alleen voldaan is aan het criterium "noodzakelijk in een democratische samenleving" indien er een dwingende sociale behoefte is en de getroffen maatregel in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

In dit kader is het naleven van het proportionaliteitsbeginsel en het maken van de juiste afweging tussen het zogenaamde beoogde doel en de ernst van het raken aan het recht van verzoekende partij en zijn partner en de minderjarige N. op respect voor hun in België gesitueerde gezinsleven dan ook van primordiaal belang.

Of artikel 8 van het EVRM geschonden is, moet blijken uit de door de verwerende partij in de bestreden beslissing te doene belangenafweging, de zogenaamde fair balance toets.

Deze afweging is niet gemaakt en de afweging moet alleszins doorwegen ten voordele van het gezinsleven van verzoekende partij.

Ook al zou het zo zijn dat - zoals de verwerende partij op pagina 6 van de nota schrijft - geen toetsing dient te gebeuren van artikel 8 tweede lid EVRM omdat het geen voortgezet verblijf betreft, het is in casu alleszins zo dat "er een positieve verplichting voor de Staat is om het recht op privé- of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen; dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Indien na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat bestaat, is er schending van artikel 8 EVRM;"

(DENYS, L., Handboek vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2019-2020, Orde van Vlaamse Balies i.s.m. Wolters Kluwer, 2019, 1293)

Het onderscheid in het kader van artikel 8 EVRM tussen zogenaamde eerste aanvraag om verblijf en beëindiging van een voortgezet verblijf, wordt trouwens “door recente rechtspraak EHRM en RvV in vraag gesteld...in beide gevallen zijn de toegepaste beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, nl. heeft de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (de Staat)?...bij het nemen van een beslissing over het verblijf moet de Staat op een correcte wijze de “fair-balance”-toets maken”. (DENYS, L., Handboek vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2019-2020, Orde van Vlaamse Balies i.s.m. Wolters Kluwer, 2019, 1294-1295)

De verwerende partij kan niet anders dan de realiteit voor ogen te zien dat verzoekende partij en zijn partner en de minderjarige N. al ettelijke jaren een duurzame relatie/gezinsleven in België hebben, in België samen wonen en zelf in hun onderhoud voorzien.

Hoe kan dan worden verantwoord dat verzoekende partij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst om van daaruit een aanvraag tot verblijfsmachtiging te doen? Hiervoor is geen verantwoording!

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel/proportionaliteitsbeginsel alsook artikel 8 van het E.V.R.M. en artikel 22 van de Grondwet schendt.

In dit opzicht verwijst verzoekende partij naar het arrest nr. 112.059 d.d. 30.10.2002 van de Raad van State alwaar de Raad oordeelt:

“...Considérant qu'en l'espèce, la motivation lacunaire et stéréotypée de la décision attaquée ne démontre pas qu'une vérification quelconque aurait été effectuée par la partie adverse quant à la nécessaire recherche d'un équilibre ou d'une élémentaire proportion entre les droits du requérant et l'intérêt de la sécurité nationale ou de l'ordre public ...”.

(vrij vertaald: Overwegende dat in casu de lacunaire en stereotype motivering van de bestreden beslissing niet aantoonde dat er welk danige verificatie dan ook is gedaan door de tegenpartij wat betreft het noodzakelijke zoeken naar een evenwicht of naar een elementaire evenredigheid tussen de rechten van verzoeker en het belang van de nationale veiligheid of de openbare orde.)

De fair balance toets is door de verwerende partij niet gedaan, alleszins niet op behoorlijke afdoende wijze gedaan/gemotiveerd. De verwijzing naar het vermeende niet aangetoond zijn van de verwantschap tussen verzoekende partij en N. en de desgevallende tijdelijke scheiding volstaan in dit opzicht niet.

Het jarenlang in België uitgebouwde en beleefde gezinsleven wordt door de bestreden beslissing teniet gedaan. De eenheid van gezin wordt verbroken terwijl dit in het kader van artikel 8 van het EVRM essentieel is. Artikel 8 van het EVRM houdt voor de Belgische staat de verplichting in om dergelijk jarenlang opgebouwd en beleefd gezinsleven niet te verbreken, dit te meer een minderjarig kind deel uitmaakt van het betreffende jarenlang opgebouwd gezinsleven. De fair balance toets weegt in deze door in het voordeel van verzoekende partij, dit te meer het gezinsleven niet elders kan worden verder gezet aangezien de partner van verzoekende partij mevrouw G. A.A. en de minderjarige N. beiden in België verblijfsrecht hebben en van hen redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat zij terugkeren naar Ethiopië.

Verzoekende partij toont aan niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst Ethiopië om vanuit Ethiopië de aanvraag tot verblijfsmachtiging te doen vermits hij in België al jarenlang een gezin vormt met zijn partner mevrouw G. A.A. en de minderjarige N.. Dit is een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden door verzoekende partij in België en niet vanuit Ethiopië wordt gedaan. Door dit niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid motiveert de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende, handelt de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk, schendt de verwerende partij artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet en schendt de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

M.b.t. de overwegingen “Betrokkene beroept zich op het feit dat hij omwille van zijn functie als rechter nog steeds gezocht zou worden door de Ethiopische overheid waardoor hij niet veilig kan terugkeren naar zijn land van herkomst. [...]

Betrokkende voegt aldus geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds zijn asielpcedure naar voren bracht en die niet werden weerhouden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om verblijfsmachtiging wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Volledigheidshalve merken we op dat het zeer vreemd is dat betrokkene geen nieuwe asielaanvraag indient gezien hij overtuigd is van de waarachtigheid van zijn asielerklaringen. Temeer daar zijn partner, mevrouw Genet A.A. wél een tweede asielaanvraag indiende. Het voorgelegde arrestatiebevel, dat betrokkene niet voorlegde bij het CGVS, is onvoldoende om aan te tonen dat artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden bij een terugkeer. De bescherming verleend via artikel 3 EVM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Het louter voorleggen van één arrestatiebevel over een rechtszaak waaraan door het CGVS geen geloof werd gehecht, is onvoldoende. Het louter voorleggen van één arrestatiebevel is ruime onvoldoende om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen.”.

Desbetreffend heeft verzoekende partij in de aanvraag (stuk 3) het volgende uiteengezet: “[...]”

M.b.t. de overwegingen “Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zijn terugkeer zou indruisen tegen de belangen van zijn minderjarige zoon N., en dat het Kinderrechtenverdrag zal worden geschonden. Echter, we stellen vast dat betrokkene de verwantschap met zijn zoon niet aantoot, hij legt enkel vijf foto’s voor uit 2017 en enkele getuigenverklaringen, dit is onvoldoende om te spreken van verwantschap. Het is aan betrokkene om de nodige stappen te zetten om zijn kind te erkennen en de verwantschap tussen hen beiden aan te tonen. Verder merken we op dat het minderjarige kind over verblijfsrecht in België beschikt en dus niet dient terug te keren naar Ethiopië. Betrokkene beroept zich op het Kinderrechtenverdrag in het algemeen. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzeggd. (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn zoon niet kan terugkeren naar Ethiopië omdat België zijn enige thuisland is, omdat hij hier naar school gaat en geen banden meer heeft met Ethiopië. Echter, zijn zoon beschikt over verblijfsrecht in België en dient dan ook niet terug te keren naar Ethiopië. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze elementen.”.

Voormelde overwegingen betreffen de minderjarige N. Ook op dit punt dient te worden besloten dat de motivering niet afdoende is en de verwerende partij niet zorgvuldig en redelijk te werk is gegaan bij het onderzoeken en het beoordelen van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Wat betreft de overweging “Echter, we stellen vast dat betrokkene de verwantschap met zijn zoon niet aantoot, hij legt enkel vijf foto’s voor uit 2017 en enkele getuigenverklaringen, dit is onvoldoende om te spreken van verwantschap. Het is aan betrokkene om de nodige stappen te zetten om zijn kind te erkennen en de verwantschap tussen hen beiden aan te tonen.” verwijst verzoekende partij naar en handhaaft verzoekende partij hetgeen hierboven hierover wordt uiteengezet.

Ook de andere overwegingen zijn niet pertinent.

De verwerende partij meent dat zich desbetreffend geen probleem stelt omdat “het minderjarige kind over verblijfsrecht in België beschikt en dus niet dient terug te keren naar Ethiopië...Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn zoon niet kan terugkeren naar Ethiopië omdat België zijn enige thuisland is, omdat hij hier naar school gaat en geen banden meer heeft met Ethiopië. Echter, zijn zoon beschikt over verblijfsrecht in België en dient dan ook niet terug te keren naar Ethiopië. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze elementen.”

In eerste instantie weze opgemerkt dat de verwerende partij in deze zelf uitdrukkelijk spreekt van “zijn zoon”.

Verder is het inderdaad correct dat N. verblijfsrecht heeft in België, in België naar school gaat en geen banden meer heeft in Ethiopië; zulks wordt in de bestreden beslissing ook niet tegengesproken!

Voor de verwerende partij stelt er zich wat betreft het kind dan ook geen probleem: N. kan immers in België blijven. Dit is echter precies het punt dat verzoekende partij maakt: verzoekende partij en N. hebben hun gezinsleven samen in België en N. kan niet terug naar Ethiopië. Dit heeft tot gevolg dat, indien verzoekende partij terug moet naar Ethiopië om vandaar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen, verzoekende partij van N. gescheiden wordt terwijl N. het recht heeft om niet gescheiden - ook niet tijdelijk - te worden van zijn ouder/persoon met wie hij een gezinsleven heeft. Een scheiding van verzoekende partij met wie N. sedert zijn geboorte een gezinsleven heeft, druist in tegen het welzijn, de ontwikkeling en het belang van de minderjarige N..

De bestreden beslissing betekent dat niet aanvaard wordt dat verzoekende partij de aanvraag tot verblijfsmachtiging kan indienen in België maar hiervoor terug moet naar Ethiopië en bijgevolg gescheiden wordt van de minderjarige N., de zoon van verzoekende partij met wie verzoekende partij in België al jaren - sedert de geboorte van N. in 2011! - een gezinsleven heeft en die in België verblijfsrecht heeft en van wie niet kan worden verwacht dat hij terugkeert naar Ethiopië. Dit druist in tegen artikel 3, 4 en 9 van het IVRK samen gelezen met artikel 22bis van de Grondwet en tegen de belangen van het minderjarig kind N. as such.

Verzoekende partij toont aan niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst Ethiopië om vanuit Ethiopië de aanvraag tot verblijfsmachtiging te doen vermits dit zou indruisen tegen de belangen van de minderjarige N.. Dit is een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden door verzoekende partij in België en niet vanuit Ethiopië wordt gedaan. Uitgaan van het omgekeerde - zoals de verwerende partij doet - druist in tegen de belangen van het minderjarig kind N. zoals vooropgesteld in artikel 22bis van de Grondwet en de voormelde - wel degelijk duidelijke - artikelen van het IVRK en druist as such in tegen de belangen van het minderjarig kind en tegen het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en dit ongeacht de al dan niet directe werking van artikel 22bis van de Grondwet en de voormelde artikelen van het IVRK waarvan verzoekende partij meent dat hieraan toch - zoals in Nederland het geval is (stuk 5) - directe werking toekomt. Op pagina 6 van de nota beperkt de verwerende partij zich ertoe te stellen dat de voormelde artikelen van het IVRK geen directe werking hebben. Houdt de verwerende partij dan toch staande dat zij geen rekening dient te houden met de belangen van de minderjarige N. wiens verwantschap en gezinsleven met verzoekende partij - zoals hoger gesteld - wel degelijk is aangetoond? Dit is niet op te maken doch geen rekening houden met de belangen van de minderjarige N. - directe werking van de voormelde artikelen van het IVRK of niet - is in elk geval onzorgvuldig en onredelijk.

Door dit niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid motiveert de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende, handelt de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk, schendt de verwerende partij artikel 3, 4 en 9 van het IVRK samen gelezen met artikel 22bis van de Grondwet alsook de belangen van het minderjarig kind as such en schendt de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

M.b.t. de overwegingen "Betrokkene beroept zich daarnaast op het feit dat zijn partner, mevrouw G. A.A. (R.R.xxx) niet veilig kan terugkeren naar Ethiopië. Betrokkene verwijst hierbij naar de argumenten ontwikkeld in hoofde van zijn partner als medebewijs dat het voor hem niet veilig is om terug te keren naar Ethiopië. Echter, mevrouw G. beschikt over verblijfsrecht in België en dient aldus niet terug te keren naar Ethiopië. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze elementen."

De verwerende partij meent dat zich desbetreffend geen probleem stelt aangezien "mevrouw G. beschikt over verblijfsrecht in België en dient aldus niet terug te keren naar Ethiopië. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze elementen."

In eerste instantie weze herhaald dat de verwerende partij niet betwist dat mevrouw G. A.A. inderdaad de partner is van verzoekende partij en met mevrouw G.A.A. gezinsleven in België heeft.

In de bestreden beslissing wordt niet tegengesproken dat mevrouw G.A.A. niet terug kan/moet naar Ethiopië.

Voor de verwerende partij stelt er zich wat betreft mevrouw G.A.A. dan ook geen probleem: zij kan immers in België blijven. Dit is echter precies het punt dat verzoekende partij maakt: verzoekende partij

en mevrouw G. A.A. hebben hun gezinsleven in België en mevrouw Genet A.A. kan niet terug naar Ethiopië. Dit heeft tot gevolg dat, indien verzoekende partij terug moet naar Ethiopië om vandaar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen, verzoekende partij van zijn partner mevrouw G. A.A. gescheiden wordt dit niettegenstaande zij jarenlang samen een gezinsleven in België hebben waarvan ook een minderjarige deel uitmaakt.

De bestreden beslissing betekent dat niet aanvaard wordt dat verzoekende partij de aanvraag tot verblijfsmachtiging kan indienen in België maar hiervoor terug moet naar Ethiopië en bijgevolg gescheiden wordt van zijn partner mevrouw G. A.A. met wie verzoekende partij in België al jaren een gezinsleven heeft en die in België verblijfsrecht heeft en van wie niet kan worden verwacht dat zij terugkeert naar Ethiopië.

Verzoekende partij toont aan niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst Ethiopië om vanuit Ethiopië de aanvraag tot verblijfsmachtiging te doen vermits dit een scheiding zou betekenen van zijn partner mevrouw G. A.A. van wie redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat zij mee terugkeert naar Ethiopië en met wie verzoekende partij al jarenlang een gezinsleven in België heeft. Dit is een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden door verzoekende partij in België en niet vanuit Ethiopië wordt gedaan. Door dit niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid motiveert de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende, handelt de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk en schendt de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

[...]

M.b.t. de overwegingen “Betrokkene beroept zich op het feit dat de Belgische staat zelf gedurende zeven jaar geen enkele effectieve verwijderingsmaatregel heeft getroffen ten aanzien van betrokkene. [...]”.

[...]

Deze verklaringen zijn uiteraard door verzoekende partij gevraagd aan de betrokken personen om te dienen in het kader van de door verzoekende partij op 27 oktober 2017 gedane aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980. Dit doet echter geen afbreuk aan de geloofwaardigheid en correctheid van de verklaringen die voortkomen van betrouwbare personen die zeer dicht bij verzoekende partij en zijn gezin staan. De verklaringen kunnen trouwens allemaal geverifieerd worden aangezien telkens een kopie van de identiteitskaart van de personen die de verklaring afleggen is toegevoegd. De verwerende partij beperkt zich ertoe op pagina 7 van de nota te stellen dat “Verzoeker maakt in iedere hypothese niet aannemelijk dat de bewering dat er lastens hem gedurende 7 jaar geen verwijderingsmaatregel werd genomen, een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen uitmaken.” Dergelijke fragmentarische voorstelling is uiteraard onaanvaardbaar.

[...]

M.b.t. de overwegingen “De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan zeven jaar op het Belgische grondgebied zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij zijn leven hier opgebouwd zou hebben, dat hij er alles aan gedaan zou hebben om zich te integreren, dat hij geïntegreerd zou zijn, dat hij Nederlands zou spreken en verstaan, dat hij werk zou willen zoeken, dat hij potentieel zou hebben gezien zijn profiel/bekwaamheden om snel werk te vinden, dat hij hier een groot netwerk en vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat hij de steun zou hebben van talrijke mensen die vinden dat hij een verblijfsmachtiging verdient, dat hij één deelcertificaat Nederlandse taalles voorlegt evenals een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, zijn attest van inburgering en zeven getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”.

[...]

Samenvattend:

De door verzoekende partij in de aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 aangehaalde elementen zijn wel degelijk buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de

aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden door verzoekende partij in België en niet vanuit Ethiopië wordt gedaan. De aanvraag had dan ook ontvankelijk verklaard moeten worden. Verzoekende partij toont aan dat de door de verwerende partij in de bestreden beslissing weerhouden overwegingen om te besluiten dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen “vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland” niet afdoende gemotiveerd, niet zorgvuldig en niet redelijk zijn en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 schenden dit in samenhang met de hiervoor vermelde wettelijke bepalingen van de Grondwet, het IVRK en het EVRM.

Het eerste en enig middel is integraal ontvankelijk en gegrond.”

Verzoeker voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst op zijn beschermingswaardig gezinsleven met zijn zoon N. en zijn partner. Verzoeker citeert wat hij daaromtrent heeft aangevoerd in zijn aanvraag om een verblijfsmachtiging.

Wat betreft het kind N.G.A. erkent verzoeker dat hij niet als vader wordt vermeld op de geboorteakte van het kind maar wijst hij erop dat hij het in de aanvraag had over zijn feitelijk gezin en heeft uitgelegd waarom het nog geen “gejuridiseerd” gezin betreft, nl. omdat hij nog niet beschikte over de vereiste stukken om zijn kind te erkennen. Verzoeker wijst erop dat artikel 8 van het EVRM niet enkel gejuridiseerde vormen van gezinsleven betreft, doch ook feitelijke vormen van gezinsleven hetgeen volgens hem in casu zeker voorhanden is, nu hij foto's en vele verklaringen heeft voorgelegd. Verzoeker acht het motief van de gemachtigde manifest onjuist dat uit de vaststelling dat het verwantschap niet is aangetoond, volgt dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM omdat dit geen rekening houdt met het de facto gezinsleven.

Verzoeker gaat ook in op het motief van de gemachtigde aangaande de belangen van de minderjarige zoon N. Verzoeker had in de aanvraag gewezen op het feit dat voor zijn zoon België het enige thuisland is, dat hij hier naar school gaat en geen banden heeft met Ethiopië. De gemachtigde heeft dienaangaande in de beslissing opnieuw gewezen op het feit dat de verwantschap niet is aangetoond en verder dat zijn zoon beschikt over verblijfsrecht in België en dan ook niet dient terug te keren naar Ethiopië. Verzoeker verwijst in deze opnieuw naar hetgeen hij reeds heeft aangehaald, met name dat artikel 8 van het EVRM ook feitelijke vormen van gezinsleven beschermt. Daarnaast merkt verzoeker op dat N. inderdaad verblijfsrecht heeft in België en dus België niet moet verlaten en dat dit juist het punt is. Indien verzoeker terug naar Ethiopië moet, zal hij gescheiden worden van N. terwijl N. het recht heeft om niet gescheiden te worden van de persoon met wie hij een feitelijk gezinsleven heeft. Die scheiding tussen verzoeker en N., met wie N. sedert zijn geboorte in 2011 een gezinsleven heeft, druist in tegen het welzijn, de ontwikkeling en het belang van de minderjarige N. Het indienen van de aanvraag in Ethiopië druist volgens verzoeker in tegen het belang van N. Verzoeker verwijst in deze ook naar artikel 22bis van de Grondwet, naar artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag, naar het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Wat betreft zijn partner, Mw. G.A.A. stelt verzoeker dat de gemachtigde in deze wel het beschermingswaardig gezinsleven erkent, maar dat er volgens de gemachtigde geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt omdat het maar om een tijdelijke scheiding gaat en omdat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide kan zijn om de nationale vreemdelingenreglementering niet te respecteren. Ook in de nota stelt verweerder dat artikel 8 van het EVRM geen rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet in de weg staat. Verzoeker verweert zich tegen dit gegeven in de nota en stelt dat die rechtspraak volstrekt achterhaald is, nog daargelaten het feit dat voor hem artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook geschonden is. Verzoeker stelt dat die rechtspraak ondertussen is verlaten en door de Raad van State uitdrukkelijk wordt erkend dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet en dat een algemene stelling dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat. Verder meent verzoeker dat nergens uit artikel 8 van het EVRM blijkt dat een tijdelijke scheiding geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken. Hij acht het eveneens zeer hypothetisch dat het in casu maar om een tijdelijke scheiding zou gaan omdat hij onder een arrestatiebevel staat in Ethiopië dat hij eveneens heeft voorgelegd.

Verzoeker vervolgt dat uit de bestreden beslissing een belangenafweging moet blijken, de zogenaamde fair balance toets en dat uit de recente rechtspraak van het EHRM en de Raad blijkt dat, of het gaat om een eerste toelating tot verblijf, dan wel om een beëindiging van voortgezet verblijf, in beide gevallen de

kernvraag is of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en de belangen van de Staat. Verzoeker meent dat de gemachtigde de realiteit voor ogen moet zien nl. dat hij en zijn partner en de minderjarige N. al ettelijke jaren een duurzame relatie/gezinsleven in België hebben, in België samenwonen en zelf in hun onderhoud voorzien. Verzoeker citeert uit een arrest van de Raad van State waarin wordt geoordeeld dat een lacunaire en stereotiepe motivering van de beslissing niet aantoont dat er door de tegenpartij een verificatie is gedaan wat betreft het noodzakelijk zoeken naar een evenwicht of een elementaire evenredigheid tussen de rechten van verzoeker en het belang van de nationale veiligheid of openbare orde. Hij meent dat de belangenafweging niet op afdoende wijze is gedaan. Verzoeker meent dat het standpunt dat de verwantschap tussen verzoeker en het kind N. enerzijds en de verwijzing naar de tijdelijke scheiding wat betreft de partner op zich niet kunnen volstaan nu er in casu een jarenlang in België uitgebouwd en beleefd gezinsleven voorligt, dat door de beslissing wordt teniet gedaan. Hij stipt aan dat het gezinsleven niet elders kan worden verder gezet omdat verzoekers partner en de minderjarige N. verblijfsrecht hebben in België en van hen niet redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij terugkeren naar Ethiopië.

Verzoeker gaat verder in op het motief van de gemachtigde waar die stelt dat waar verzoeker heeft aangehaald dat zijn partner niet veilig kan terugkeren naar Ethiopië, mevrouw G. beschikt over verblijfsrecht in België en aldus niet dient terug te keren naar Ethiopië, zodat verzoeker zich niet nuttig kan beroepen op die elementen. Verzoeker herhaalt dat de gemachtigde niet betwist dat verzoeker en Mw. G. een beschermingswaardig gezinsleven hebben in België. Hij vervolgt dat nu zij een beschermingswaardig gezinsleven hebben en zijn partner niet kan terugkeren naar Ethiopië, in het geval hij wel terug zou moeten naar Ethiopië om zijn aanvraag om verblijfsmachtiging aldaar in te dienen, hij van zijn partner wordt gescheiden, niettegenstaande zij al jarenlang een gezinsleven hebben in België waarvan ook de minderjarige N. deel uitmaakt. Verzoeker meent dat dit wel een buitengewone omstandigheid is en de gemachtigde in deze de beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd, onzorgvuldig en onredelijk heeft gehandeld.

Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- ‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Wat betreft het kind N., stelt de Raad vast dat op het ogenblik van de bestreden beslissing inderdaad de biologische afstamming niet vaststond. Zoals supra gesteld onder rechtspleging lag het resultaat van het DNA-onderzoek, waaruit blijkt dat verzoeker de biologische vader is van het kind N., toen nog niet voor zodat de Raad dit niet in het beraad mag betrekken. Echter, zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof dient voor de beoordeling van het gezinsleven een feitelijk onderzoek te gebeuren naar de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Verzoeker kan dan ook gevolgd worden dat ook feitelijke vormen van gezinsleven in bepaalde gevallen bescherming kunnen genieten van artikel 8 van het EVRM. De Raad moet met verzoeker vaststellen dat de gemachtigde te kort door de bocht gaat door uit het feit dat de biologische verwantschap niet vaststaat op grond van de voorgelegde stukken, te stellen dat er "dan ook" geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn partner, Mw. A.G.A. reeds in het kader van haar beschermingsverzoek van 3 november 2005 vermeldde dat ze bij haar vriend A.W. ging wonen in oktober 2005 (Gregoriaanse kalender) in Ethiopië. De naam vermeld in de beslissing van het CGVS komt overeen met die van verzoeker. Verzoeker zelf kwam pas in 2010 aan in België en diende zijn verzoek tot internationale bescherming in op 28 juni 2010. In 2011 is G.A.N. geboren, een jongen die de naam draagt van zijn moeder blijkens de geboortakte die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker heeft niet getracht zijn biologische afstammingsband maar wel zijn feitelijk gezinsleven met het kind G.A.N. aan te tonen door het voorleggen van foto's en getuigenissen. Het kwam de gemachtigde toe om de stukken 19 tot en met 25, die gevoegd zijn bij de aanvraag, ook te beoordelen in het licht van de vereiste van de effectief beleefde hechte persoonlijke banden. De gemachtigde had kunnen nagaan of er voldoende betekenisvolle elementen zijn, die convergerend zijn en waaruit een voortdurend karakter van de hechte banden tussen verzoeker en het kind blijkt, dat reeds bijna 8 jaar was op het ogenblik van de bestreden beslissing. De gemachtigde gaat er ten overvloede ook aan voorbij dat het kind bezit van staat kan hebben ten aanzien van verzoeker zoals neergelegd in artikel 331nonies van het BW. De gemachtigde

heeft bijgevolg niet op zorgvuldige wijze geoordeeld dat er geen beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en het kind N. kan bestaan in het licht van artikel 8 van het EVRM, louter omwille van het feit dat er toen geen biologische verwantschap vaststond.

Verder wat betreft het hoger belang van het kind N., dat volgens verzoeker geschonden is indien hij zijn aanvraag in Ethiopië moet indienen, antwoordt de gemachtigde opnieuw in eerste instantie met het feit dat de foto's en de getuigenissen onvoldoende zijn om een verwantschap aan te tonen. De Raad stelt dat het evident is dat uit foto's en getuigenissen geen biologische verwantschap kan afgeleid worden, doch dat bezwaarlijk het hoger belang van het kind N. moet gereduceerd worden tot een band met personen waarmee de verwantschap bewezen is. In casu liggen immers talrijke getuigenissen en ook enkele foto's voor die inhoudelijk door de gemachtigde hadden kunnen beoordeeld worden om na te gaan of er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden in de zin van een feitelijke beschermingswaardige gezinssituatie.

De gemachtigde had ten overvloede kunnen nagaan of die stukken een indicatie bieden of verzoeker N. als zijn kind heeft behandeld, of er aanwijzingen zijn dat hij als vader in het onderhoud en opvoeding heeft voorzien van N., of N. verzoeker heeft behandeld als zijn vader, of het kind wordt erkend door de familie en door de maatschappij als zijnde het kind van N. (cf. art. 331nonies van het BW).

Door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt immers bij de beoordeling van artikel 8 van het EVRM bijzondere aandacht besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: "On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight." En verder "It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*, §§ 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: "Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres, *darren Omoregie et autres*, précité, § 66, *Arvelo Aponte c. Pays-Bas*, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention." (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, §§ 143-144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

In casu ontkent de gemachtigde niet dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing de facto reeds jaren de feitelijke rol van een vaderfiguur op zich heeft genomen of dat er sprake is van een feitelijk gezinsleven. Er kan niet redelijkerwijs betwist worden dat de huidige beslissing, die verzoeker verplicht een aanvraag in te dienen in Ethiopië, een directe weerslag heeft op het kind N. Verzoeker had in zijn aanvraag gewezen op verschillende redenen waarom N. niet met hem kan terugkeren naar Ethiopië, mede omdat hij hier naar school gaat en België zijn thuisland is. Hierop motiveert de gemachtigde enkel dat "zijn zoon" beschikt over verblijfsrecht in België en ook niet dient terug te keren naar Ethiopië, zodat verzoeker zich niet nuttig op die elementen kan beroepen. Hiermee heeft de gemachtigde niet nagegaan wat de impact is op het hoger belang van N. van een tijdelijke scheiding, van korte of lange duur, als verzoeker ertoe gehouden is zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in Ethiopië in te dienen. Verzoeker heeft een punt waar hij erop wijst dat als de gemachtigde erkent dat N. in België kan blijven terwijl hij de aanvraag in Ethiopië moet indienen een scheiding tussen verzoeker en N. zal ontstaan en het aan de gemachtigde toekwam de impact daarvan te onderzoeken in het licht van het hoger belang van N. Het louter vaststellen dat N. het land niet moet verlaten, kan niet als een zorgvuldige belangenafweging worden aangenomen waarin het hoger belang van het kind een gepaste plaats krijgt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wat betreft de verhouding tussen verzoeker en het kind N. wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat het niet lichtzinnig is van de gemachtigde om op grond van de elementen die werden voorgelegd in het kader van de 9bis-aanvraag, te oordelen dat de verwantschap tussen verzoeker en zijn vermeend minderjarig kind niet is aangetoond. De Raad volgt dit volledig, de verwantschap was op het ogenblik van de bestreden beslissing inderdaad niet aangetoond. Verweerder antwoordt hiermee wel niet op het argument van verzoeker dat ook een feitelijk gezinsleven in bepaalde situaties door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd, en niet enkel een "gejuridiseerd" gezinsleven. Waar verweerder opmerkt dat alleen maar kan vastgesteld worden dat het bestuur rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoeker heeft aangehaald om zijn verwantschap aan te tonen, werd supra vastgesteld dat de gemachtigde uit de stukken inderdaad correct kon afleiden dat de verwantschap niet blijkt, doch dat hij heeft nagelaten om die stukken eveneens te beoordelen in het licht van de vraag of er sprake is van een feitelijke gezinssituatie waaruit effectief beleefde hechte persoonlijke banden kunnen worden afgeleid tussen verzoeker en het kind N. in het licht van artikel 8 van het EVRM. Waar verweerder nogmaals stelt dat de verwantschap tussen verzoeker en het minderjarig kind niet is aangetoond en dat noch de moeder, noch het kind het grondgebied dienen te verlaten, antwoordt verweerder niet op het onderdeel van het middel van verzoeker waar hij stelt dat indien hij zijn aanvraag in het herkomstland moet indienen en het kind N. in België kan blijven, dit een scheiding van korte of lange duur veroorzaakt die strijdig is met artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt dat het feit dat het kind N. in België mag blijven niet wegneemt dat, indien verzoeker naar Ethiopië moet voor het indienen van de aanvraag, hetgeen een korte of lange tijdelijke scheiding kan teweegbrengen, dit een directe impact heeft op het kind N. Zoals supra aangehaald, moeten nationale instanties de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten zij effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Een louter vaststellen dat het kind het grondgebied niet moet verlaten, zegt niets over de impact die de beslissing heeft op N. omwille van de scheiding met verzoeker. Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan de vastgestelde schending van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede heeft verweerder in de nota wel een punt dat het aan verzoeker toekomt om het initiatief te nemen voor een DNA-test en hij daarvoor geen uitnodiging moet krijgen van het bestuur. Verzoeker heeft dit blijkbaar ook gedaan en hieruit blijkt dat verzoeker ook de biologische vader is van N. Het resultaat was evenwel laattijdig bekend, zodat de gemachtigde hier geen rekening mee kon houden.

Wat betreft de partner van verzoeker, stelt de Raad vast dat in deze noch de gemachtigde, noch verweerder de beschermingswaardige feitelijke partnerrelatie betwisten. Verzoeker stelt dit terecht vast en de Raad kan dit volgen aangezien het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In casu zijn de partijen het er dus over eens dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven heeft met zijn partner. Bijgevolg moet de gemachtigde overgaan tot een belangenafweging waaruit een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek blijkt van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Daarbij moet de Raad nagaan of de gemachtigde een "fair balance" heeft gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde eerst een aantal theoretische beschouwingen heeft gegeven, die steunen op rechtspraak van de Raad van State en het EHRM. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dat buitengewone omstandigheden worden aangetoond vooraleer verzoeker van de regel kan afwijken dat de aanvraag bij de bevoegde post in het buitenland moet worden ingediend. Enkel in

uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat die aanvraag niet in het buitenland kan ingediend worden. Een eventuele buitengewone omstandigheid kan een aangevoerde schending van het gezinsleven zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM, zoals verzoeker ook in zijn aanvraag heeft aangevoerd. Het komt de gemachtigde dus toe dit op een zo nauwkeurig mogelijke wijze te onderzoeken, rekening houdend met alle relevante feiten.

In de aanvraag wees verzoeker op zijn gezinsleven met zijn partner en zoontje in het licht van artikel 8 van het EVRM en op het gegeven dat hij niet veilig kan terugkeren naar zijn herkomstland onder meer omdat zijn partner Mw. G.A.A. niet veilig terug kan keren naar Ethiopië. Hierbij heeft hij gewezen op de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die door zijn partner werd ingediend op 29 oktober 2013. Hij heeft bij zijn aanvraag ook de vele stukken gevoegd die werden ingediend bij zijn partners aanvraag en die uitgebreid betrekking hadden op haar activiteiten als opposante van het Ethiopisch regime. Hij stelde dus dat hij daarom niet samen met zijn partner en zoontje naar Ethiopië kan terugkeren. Over dit concreet gegeven heeft de gemachtigde als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene beroept zich daarnaast op het feit dat zijn partner, mevrouw G. A. A. (R.R.[...]) niet veilig kan terugkeren naar Ethiopië. Betrokkene verwijst hierbij naar de argumenten ontwikkeld in hoofde van zijn partner als medebewijs dat het voor hem niet veilig is om terug te keren naar Ethiopië. Echter, mevrouw G. beschikt over verblijfsrecht in België en dient aldus niet terug te keren naar Ethiopië. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze elementen.”*

De Raad volgt verzoeker dat met dit motief niet op afdoende wijze met het aangevoerde profiel van zijn partner als politieke opposante is rekening gehouden in de bestreden beslissing. De gemachtigde stelt dat de partner van verzoeker een verblijfsrecht heeft en dus niet dient terug te keren naar België maar eveneens dat verzoeker zich niet nuttig op die elementen zou kunnen beroepen. Nochtans betwist de gemachtigde niet dat verzoeker en Mw. G.A.A. een beschermingswaardig gezinsleven hebben en neemt hij toch de beslissing dat verzoeker zijn aanvraag in het herkomstland moet indienen, hetgeen een scheiding impliceert. De gemachtigde heeft met dit motief niet verduidelijkt hoe het gezinsleven kan gewaarborgd worden met zijn partner die een politieke opposante zou zijn en daarom verzoeker niet kan vergezellen naar Ethiopië. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de partner van verzoeker inderdaad een A-kaart heeft verkregen op grond van de artikelen 9 of 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, dat op 2 januari 2019 nog werd verlengd tot 5 januari 2020. Er blijkt uit het dossier dat zijn partner haar aanvraag eveneens vanuit België heeft ingediend. Ook al kan de Raad niet nagaan waarom de gemachtigde de aanvraag van verzoekers partner en het kind N. wel ontvankelijk (en gegrond) heeft verklaard en dus heeft aangenomen dat er buitengewone omstandigheden waren waarom haar aanvraag niet in Ethiopië moest worden ingediend, kan de Raad niet uitsluiten dat de vele stukken aangaande Mw. G.A.A. politieke activiteiten hierin een rol hebben gespeeld. In elk geval heeft de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze met dit aangevoerde profiel van zijn partner rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wat betreft de verhouding tussen verzoeker en zijn partner wordt eveneens aangenomen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat in de bestreden beslissing uitvoerig is ingegaan op de relatie die verzoeker heeft met zijn partner in België. Hij wijst erop dat de gemachtigde heeft gesteld dat een tijdelijke verplichting om het grondgebied te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten en dat een tijdelijke scheiding het gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij vervolgt dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg kan staan en dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking hebben. Wat betreft de stelling van verweerder dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg kan staan, heeft verzoeker in de synthesememorie een punt dat die stelling stoelt op verouderde rechtspraak en dat ondertussen wel degelijk wordt aangenomen dat artikel 8 van het EVRM als hogere rechtsnorm primeert op de Vreemdelingenwet en dat een algemene stelling dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Hoe dan ook gaat de gemachtigde hiermee niet in op het concrete gegeven dat verzoeker in de aanvraag heeft aangehaald over de onmogelijkheid voor zijn partner om naar Ethiopië terug te keren om verzoeker te vergezellen als hij daar zijn aanvraag moet indienen. Aangaande dit specifiek element verwijst verweerder naar het motief dat de moeder het grondgebied niet moet verlaten. De Raad heeft reeds vastgesteld dat dit niet kan aangenomen worden als een zorgvuldig rekening houden met het

aangevoerde profiel van verzoekers partner in de aanvraag hetgeen een weerslag kan hebben op de mogelijkheid voor verzoeker zelf om zijn aanvraag in Ethiopië in te dienen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 oktober 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES